

то тя бледнѣе и руменѣе като девойче, монолога съ „бедната малка палмичка“, къто расте на гни-ла, блатна почва — и лудешкия танцъ на Иля вър-ху колѣнитѣ на новия свой непроходимо глупавъ мжжъ — а сжщо тѣй и безкрайното очарование отъ цѣлия втори актъ — палмичката подъ маска.

Изобщо — артистътъ и художникътъ, сърце-то и ума, детето и трагикътъ — живѣятъ въ пъл-на хармония въ духа на „единствената българска тригичка“ — като нейния изключителенъ сцениче-ски даръ прехвърля границитѣ на най-крупния та-лантъ и минава въ сферата на неизмѣряемостта.

Въ своята голѣма артистическа дейность Роза Попова е играла по вече отъ 200 роли и е поста-вила повече отъ 100 пиеси, като сама е режисира-ла и играла по двѣ и три роли едновременно: въ Виновенъ — Марта и Шмидтъ, Робертъ Лаурет и Софя въ Искреното приятелство и др.

Кой е работилъ по-вече за нашата сцена отъ тази рѣдко културна жена?

Писателката

Извънъ блѣскавата своя сценическа кариера — Роза Попова има дълъ и въ изграждането на на-шата родна литература.

Така — тя е *първата* наша поетеса следъ освобождението — съ чистъ поетически натюрелъ, излѣзла съ отдѣлно издание стихове — Лирически пѣсни още презъ 1900 година.

Тя е една отъ първитѣ, ако не и първа, които заговарятъ въ поезията и прозата ни на символически езикъ. Нейното красиво и дълбоко „Езеро“, подти-скащето душата рондо „Зименъ день“, дивната ле-генда „Славейтъ“ и символическия разказъ „Мър-твиятъ градъ“, писани преди цѣлъ четвъртъ вѣкъ, показватъ най-добре това.

Нейната ритмическа проза въ „Траурното зна-ме“, „Мъртвия градъ“, а особено „Пѣсень на мор-ната душа“ привеждатъ голѣмия професоръ Ми-ланъ Павловичъ въ възторгъ — превелъ ги и на срѣбски. Освенъ това — тя е засѣгала, както ни-кой до тогава, пълния спектъръ на изкуствата съ